

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli den 16 februari 1904, kl. 3 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om ändring i gällande bestämmelser angående viktsatsen för inrikes bref.

(1:a A.)

Enligt gällande allmänna poststadga af den 9 september 1899,
§ 18 utgör postbefordringsavgiften

a) för lokalbref,	
om brefvets vikt icke öfverstiger 15 gram	5 öre
om vikten öfverstiger 15 men icke 125 gram	10 „
om vikten uppgår till mer än 125 men icke öfver 250 gram	15 „
b) för annat inrikes bref,	
om brefvets vikt icke öfverstiger 15 gram	10 „
om vikten öfverstiger 15 men icke 125 gram	20 „
om vikten uppgår till mer än 125 men icke öfver 250 gram	30 „

Vid 1898 års riksdag väcktes motion med förslag att för *vanligt* (d. v. s. ej för allenast *lokalbefordran* afsedt) inrikes portopliktigt bref lägsta viktsatsen måtte höjas från 15 till 25 gram, så att jämväl för dylikt bref vägande öfver 15 men ej öfver 25 gram befordringsavgiften skulle utgöra allenast 10 i stället för såsom nu 20 öre.

1898 års bevillningsutskott utverkade Kungl. Maj:ts befallning till generalpoststyrelsen att till utskottet inkomma med utredning i berörda hänseende.

Bih. till Riksd. Prot. 1904. 5 Saml. 1 Afd. 6 Häft. (N:o 9).

1

Enligt denna utredning beräknades den minskning i postbefordringsavgifterna, som blefve en följd af ett bifall till förslaget, komma att medföra en minskning i portoinkomsterna med, i rundt tal, 215,000 kronor.

Bevillningsutskottet yttrade i sitt öfver ofvanberörda motion afgifna betänkande, att avgifterna för postbefordring af bref enligt utskottets åsikt icke kunde anses höga, och att, såvidt utskottet hade sig bekant, klagomål öfver storleken af dessa avgifter från allmänhetens sida icke heller i nämnvärd mån förekommit. Viktsatsen för bref, som befordrades för enkelt porto, vore här i landet bestämd till samma storlek, som enligt gällande, den 4 juli 1891 afslutade världspostkonvention funnes stadgad vid postbefordring af bref mellan olika länder. Att för Sverige särskildt stadga någon annan viktsats för postbefordringen än den, som sålunda i allmänhet vore gällande, vore ej lämpligt och skulle vid brefväxling med andra länder medföra olägenheter. På dessa skäl och i anledning af den minskning i postverkets inkomster, som genom bifall till motionen skulle förorsakas, hemställde utskottet, att den enligt poststadgan bestämda viktsatsen, högst 15 gram, för bref, som befordrades för enkelt porto, måtte bibehållas oförändrad. Denna hemställan bifölls af bägge kamrarna.

Vid 1900 års riksdag väcktes ånyo motion, i hvilken hemställdes, att Riksdagen måtte besluta att genom skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga sådana ändringar i gällande poststadga, att vikten å vanliga inrikes bref, som skulle befordras för enkelt porto, måtte höjas till 20 gram. Motionären ansåg väl, i likhet med omförmälde motionär vid 1898 års riksdag, att en höjning af nämnda viktsats borde ske till 25 gram, men då detta förslag icke på något håll tillvunnit sig sympati, ville motionären nöja sig med att föreslå, det vikten å vanligt bref, som befordrades för ett porto af 10 öre, måtte bestämmas till 20 gram, hvilket ock föreslagits i en reservation af fyra ledamöter inom 1898 års bevillningsutskott. Mot detta förslag komme väl den invändningen att göras, att postverket därigenom skulle gå miste om en inkomst. För sin del ansåge motionären det icke troligt, att, om förändringen komme till stånd, den skulle få så stor inverkan på postverkets inkomster, men om postverket därigenom skulle gå miste om ett eller annat tusen kronors inkomst, så vore detta af ganska ringa betydelse mot den stora fördel, som genom förändringen bereddes den stora allmänheten. Motionären ansåge, att postverket, såsom ett statens monopol, väl icke kommit till stånd för att hufvudsakligast vara en inkomstkälla för statsverket, utan dess för-

nämsta syftemål vore att gagna rikets invånare, d. v. s. den stora allmänheten. Äfven om den nu gällande viktsatsen vid tiden för dess stadgande varit den mest lämpliga, så följde ej däraf, att den under alla kommande tider vore den lämpligaste, ty säga hvad man ville, så vore en så ringa vikt som 15 gram för ett bref, som åsattes 10 öres porto, för närvarande alldeles för låg i förhållande till de anspråk, som numera gjort sig gällande i fråga om postpapperets tjocklek; och tecken tydde på att man i andra länder börjat känna behof af förändringar i här angifvet syfte. Så hade, enligt hvad som syns i tidningspressen, i det tyska riket nyligen vidtagits åtgärder till förändring i härmed föreslaget syfte.

I 1900 års bevillningsutskotts med anledning af denna motion afgifna betänkande åberopades den af generalpoststyrelsen gjorda, här ofvan omförmälda utredning, och ansåg utskottet på grund af denna utredning kunna med sannolikhet antagas, att ett bifall till det då framställda förslaget skulle medföra en minskning i postverkets inkomster af omkring 100,000 kronor om året. Den nu stadgade lägsta viktsatsen af 15 gram vore, yttrade utskottet, i allmänhet fullt tillräcklig för kortare skriftliga meddelanden, och något behof af ändrade bestämmelser i detta hänseende hade, så vidt utskottet hade sig bekant, icke från allmänheten försports. Sverige hade, jämfördt med många andra europeiska stater, en synnerligen stor utsträckning i förhållande till den glesa befolkningen, hvilket hade till följd, att svenska postverket måste vidkännas jämförelsevis stora kostnader och svårigheter för att på ett tillfredsställande sätt ordna postföringen inom landet. På sålunda anförda skäl och då postverket icke kunde utan afsaknad vidkännas någon minskning i sina inkomster, hemställde utskottet, att den vid 1900 års riksdag väckta motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Denna hemställan bifölls af Första Kammaren, hvaremot Andra Kammaren beslöt att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huruvida en höjning af maximivikten för vanliga inrikes bref, som befordrades för enkelt porto, kunde ske, samt till Riksdagen inkomma med det förslag, hvartill denna utredning kunde gifva anledning. I följd af dessa kamrarnas olika beslut hade frågan för den riksdagen förfallit.

Vid 1901 års riksdag framställdes i motion inom Andra Kammaren åter förslag i samma riktning; och hemställde motionären i enlighet med Andra Kammarens nyss omförmälda beslut, att Riksdagen

måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t tacktes låta utreda, huruvida en höjning i maximivikten för vanliga inrikes bref, som befordrades för enkelt porto, kunde ske, samt till Riksdagen inkomma med det förslag, hvartill denna utredning kunde gifva anledning.

Motionären anförde i sin motivering, bland annat:

Det enkla postportot för vanliga bref vore hos oss ganska högt eller som bekant, 10 öre. I Schweiz utginge enkelt porto för ett vanligt bref med ett belopp, som motsvarade 7,2 öre, i Förenta staterna med likaledes 7,2 öre, i England 7,5 öre, i vårt grannland Danmark 8 öre, i Tyskland 8,9 öre och i Österrike-Ungern 8,9 öre. Sålunda utginge i alla dessa länder det enkla portot för ett vanligt bref med lägre belopp än i Sverige. Men trots detta vore i alla nu nämnda länder vikten å ett bref, som befordras för enkelt porto, högre än i vårt land. I Schweiz finge man för dessa 7,2 öre skicka bref af ända till 250 grams vikt, i Danmark för 8 öre likaledes skicka 250 gram, i Förenta staterna för 7,2 öre 28,3 gram, i England för 7,5 öre 28,3 gram, i Österrike-Ungern för 8,9 öre 20 gram; detsamma vore äfven förhållandet i Tyskland.

1901 års bevillningsutskott, som ansåg nödigt att för denna frågas bedömande erhålla utredning om den verkan såväl i ekonomiskt afseende som ock med hänsyn till postbefordringen, hvilken i händelse den ifrågasatta nedsättningen i postbefordringsafgiften komme till stånd, skulle för postverket inträda, utverkade i vederbörlig ordning Kungl. Maj:ts befallning till generalpoststyrelsen att till utskottet inkomma med utredning i angifna hänseenden. För erhållande af material till denna utredning lät generalpoststyrelsen vid vederbörande postanstalter i Stockholm, Göteborg och Malmö under sju på hvarandra följande dagar företaga räkning af därstädes i första hand postbehandlade inrikes bref af de slag, hvilka skulle komma att beröras af den ifrågasädda ändringen; och befanns antalet af sådana för annan än lokal befordran afsedda portopliktiga inrikes bref inom angifna viktgränser, öfver 15 till och med 20 gram, utgöra 6,295, hvilket ansågs motsvara för helt år 327,340. Och då de poststatistiska beräkningarna för år 1899 — det senaste år, för hvilket en afslutad svensk poststatistik då förelåg — utvisade, att under sagda år från postanstalterna i Stockholm, Göteborg och Malmö, tagna tillsammans, expedierats tillhopa 23,8 procent af samtliga portopliktiga inrikes bref, skulle med tillämpning af detta procenttal på de siffror, som föreläge, årligen i riket till postbehandling förekomma 1,375,378 för annan än lokal befordran afsedda,

portopliktiga inrikes bref, vägande öfver 15 men ej öfver 20 gram. En minskning i postportot för sistnämnda antal bref från 20 till 10 öre för försändelse beräknades därför af generalpoststyrelsen medföra en årlig minskning i portoinkomsterna af i rundt tal 137,500 kronor. Med afseende emellertid därå, att för *lokalbref* själfva viktsatserna vore desamma som för andra inrikes bref och likheten därutinnan icke borde rubbas, hade — på ofvan angifna sätt — särskildt beräknats jämväl antalet till postanstalterna inkommande lokalbref vägande öfver 15 men ej öfver 20 gram, hvarvid visat sig, att dylika kunde antagas förekomma till ett antal af 258,252 för år inom hela riket.

En eventuell minskning i befordringsafgiften från 10 till 5 öre för lokalbref, i vikt öfverstigande 15 men ej 20 gram, skulle följaktligen enligt generalpoststyrelsens beräkning medföra ytterligare minskning i portoinkomsterna för år med i rundt tal, 12,900 kronor.

Den sålunda beräknade minskningen i portoinkomster af tillhoppa 150,400 kronor ansåge generalpoststyrelsen emellertid något för låg, hvad beträffade andra inrikes bref än lokalbref, men däremot, hvad vidkomme sistnämnda slag af bref, i någon mån för hög.

För den händelse i Sverige viktsatserna för bref skulle höjas, kunde, enligt gällande bestämmelser, motsvarande ändringar vidtagas i de för befordran af bref mellan Sverige och Norge, å ena, samt mellan Sverige och Danmark, å andra sidan, fastställda viktsatser. Generalpoststyrelsen vore dock icke i tillfälle att ens närmelsevis angifva det belopp, hvarmed portoinkomsterna för år skulle än mera minskas, därest postbefordringsafgiften i Sverige utginge efter 10 i stället för, såsom nu, 20 öre jämväl för alla från Sverige till Norge och Danmark expedierade portopliktiga bref vägande öfver 15 men ej öfver 20 gram.

Höjning af viktsatserna för bref skulle, enligt generalpoststyrelsens åsikt, icke komma att, i likhet med sänkning af portot, medföra någon ökning af antalet till postbefordran aflämnade bref. Den i följd af lägsta viktsatsens höjning uppkommande portominskning för bref öfver 15 till och med 20 gram skulle således icke motvägas af höjda inkomster i följd af en ökad frekvens.

I fråga om behovet af en dylik höjning af viktsats ansåge sig generalpoststyrelsen böra omnämna, dels att, såvidt till generalpoststyrelsens kännedom kommit, någon allmänna önskan i sådant hänseende icke förspotts, dels ock att i Frankrike, där statistiska beräkningar öfver postbehandlade brefs vikt verkställes, medelvikten per bref befunnits understiga 10 gram.

Därest lägsta viktsatsen för inrikes bref samt för bref till Norge och Danmark blefve höjd från 15 till 20 gram, under det att däremot för bref till andra främmande länder den lägsta viktsatsen fortfarande måste på grund af gällande internationella bestämmelser bibehållas vid 15 gram, komme detta att verka hinderligt för tjänstgöringen å vederbörande svenska postanstalter. Af de till postbefordran aflämnade försändelserna utgjorde brefven ett synnerligen stort antal. Och af dessa åter hölle de allra flesta den lägsta viktsatsen, som nu är lika, vare sig brefven äro afsedda för befordran till inrikes eller utrikes orter. Skulle den lägsta viktsatsen sättas olika för olika slag af bref, blefve det vid många tillfällen för postfunktionärerna med svårighet förenadt att, under brådskande expedition, då en mängd olikartade åtgärder måste vidtagas med de till behandling förekommande skilda slagen af postförsändelser, hinna vederbörligen fullgöra den dem, bland annat, åliggande skyldighet att noga tillse, att genom riktig taxering och frankering af bref såväl postverkets som korrespondenters rätt blefve behörigen tillgodosedd.

I berörda vid 1901 års riksdag väckta motion omförmäldes, bland annat, hurusom inom åtskilliga andra länder den lägsta viktsatsen för bref vore högre i den inrikes än i den internationella utväxlingen. I anledning häraf hade generalpoststyrelsen låtit upprätta en tablå, erbjudande jämförelse mellan de viktsatser och befordringsavgifter, hvilka inom vissa till världspostföreningen hörande länder gällde för fullt frankerade bref, afsedda för befordran från en till annan inrikes ort. Af nämnda tablå framginge likväl, hurusom man inom flertalet af ifrågavarande länder låtit sig angeläget vara att bibehålla lägsta viktsatsen för bref lika i den inrikes som i den utrikes utväxlingen. Beträffande åter de länder, i hvilka man höjt lägsta viktsatsen för inrikes bref, torde förklaringen därtill kanske mestadels ligga uti vissa för det ena eller andra landet säregna vikt-, mynt- eller andra förhållanden; till äfventyrs hade ock i några fall ej varit utan all inverkan befintligheten af en jämförelsevis talrikare tjänstepersonal än den, hvar öfver det svenska postverket kunde disponera.

Slutligen ansåge sig generalpoststyrelsen böra omförmåla, hurusom vid flera världspostkongresser, äfven vid den, som år 1897 ägde rum i Washington, till behandling förelegat förslag rörande förhöjning af viktenheten för bref från 15 till 20 gram, men att dessa förslag ej vunnit erforderlig anslutning.

1901 års bevillningsutskott yttrade i sitt öfver sistberörda motion afgifna betänkande, bland annat, att omförmälda minskning i postverkets

inkomster, hvilken uppskattades till i rundt tal 150,000 kronor, visserligen icke vore större, än att nämnda belopp skulle kunna af postverket undvaras, men att dock icke borde förbises, att ökade utgifter möjligen kunde komma att krävas såväl till nybyggnader för postverket som ock för bestridande af posttjänstgöringen, samt att dessa ändamål vore af större betydelse än åstadkommandet af en billigare portosats för bref, som vägde från och med 15 till och med 20 gram.

På dessa och i öfrigt anförda skäl hemställde utskottet, att berörda motion om ändring i postbefordringsavgiften för inrikes bref icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Denna utskottets hemställan bifölls af Riksdagens båda kamrar, af Andra Kammaren efter votering, som utföll med 94 röster mot 91. Dessa senare afgåfvos för bifall till en vid betänkandet fogad reservation, i hvilken tillstyrkts bifall till den i ämnet väckta motionen.

I motion n:o 66 inom Andra Kammaren föreslår nu herr *G. O. V. Lindgren* i Örebro, att Riksdagen ville besluta, att viktsatsen för inrikes bref, som befordras för enkelt porto, måtte höjas från 15 till 20 gram.

Herr *C. J. Hammarström* har förklarat sig instämma i nämnda motions syfte.

Till stöd för ifrågavarande förslag anför motionären följande:

»Under förra riksdagsperioden framlade herr Hammarström tvenne gånger en motion om brevviktsens höjande för enkelt porto, hvilken motion också vann Andra Kammarens bifall, men icke Riksdagens Första. Som denna fråga är af stor praktisk betydelse för allmänheten, så tager jag mig friheten framställa samma begäran, nämligen brevviktsens höjande inom riket från 15 till 20 gram för enkelt porto; ty litet hvar hafva vi nog erfarenhet af huru knapp vikten är tilltagen och huru obehagligt det är, att mottagaren af ett otillräckligt frankeradt bref måste betala icke blott felande porto, utan därtill straffporto för att få ut sitt bref, hvarvid straffet också drabbar orätt person. Brefafsändaren är i god tro att ett porto är nog, och man kan antaga, att han ofta afsändt bref med ett porto såsom tillräckligt, med alldeles samma innehåll, t. ex. ett större eller tvenne mindre brefark och samma slags kuvert, men det behöfs ej mer, än att brevet nyss blifvit kopieradt, så gör fukten, att det vid afsändningen befanns vara för tungt, men vid framkomsten lagom för ett porto. Sådant inträffar ej så sällan.

Affärsmän behöfva ofta till ett litet meddelande bilägga åtskilliga papper, såsom faktura, växel o. d., hvarvid brevets vikt kommer att

stå på gränsen för det alltför knappt tilltagna viktområdet för enkelt porto. Saknar så afsändaren en säker brefvåg, hvilket ofta är händelsen, så vet han ej, om brefvet kräver två porton, utan måste då för säkerhets skull åsätta två, äfven om ett varit nog — på det ej mottagaren skall behöfva utbetala för möjligen felande porto jämte straffafgift. Man har ofta funnit, att bref, som kunnat gå för ett porto, blifvit åsätta två, och naturligtvis hafva båda blifvit afstämplade. Här torde äfven böra påpekas det orättvisa uti att då endast ett porto blifvit åsatt ett bref, som väger t. ex. 16 gram, så drabbas det af en kostnad om 30 öre, då bref med ända till 125 grams vikt befordras för 20 öre.

Skulle nu — som förr — mot förslaget invändas, att om denna rimliga begäran bifölles, så skulle postverket få något minskad inkomst, så vill jag erinra om, att postverket har så goda inkomster, att det godt tål vid denna lilla uppoffring för att tillmötesgå allmänheten, och för öfrigt är ju hela postverket till för att betjäna den stora allmänheten och icke för att förtjäna penningar.»

Såsom af den föregående redogörelsen framgår, har vid två särskilda tillfällen, då liknande förslag varit föremål för utskottets behandling, utskottet från generalpoststyrelsen begärt utredning om bland annat den verkan i ekonomiskt afseende, som i händelse den ifrågasatta nedsättningen i postbefordringsafgiften komme till stånd, skulle inträda för postverket. Då emellertid, enligt hvad utskottet från generalpoststyrelsen under hand inhämtat, en ny utredning, därest sådan begärdes, icke komme att i nämnvärd mån skilja sig från den senast lämnade och framför allt liksom denna grundas hufvudsakligen på approximativa beräkningar, har utskottet icke ansett nödigt att ånyo begära utlåtande i ämnet.

Enligt upplysningar, dem utskottet inhämtat likaledes från generalpoststyrelsen och under hand, utgjorde antalet vanliga bref år 1901 omkring 93,460,000 och år 1902 omkring 95,270,000; och torde den minskning i postverkets inkomster, hvilken sistnämnda år skulle hafva uppkommit i följd af viktsatsens höjande till 20 gram, kunna approximativt uppskattas till 153,300 kronor, utvisande alltså en ökning i den år 1901 beräknade förlustsiffran till belopp af i rundt tal 3,000 kronor.

Såsom redan blifvit sagdt, är viktsatsen för bref, som befordras för enkelt porto här i landet, densamma, som enligt gällande världs-postkonvention finnes stadgad vid postbefordring af bref mellan olika länder eller således 15 gram. Vissa länder hafva emellertid med afseende

på bref, som inom landet befordras för enkelt porto, höjt berörda viktenhet; och äro dessa enligt förut omförmälda, generalpoststyrelsens föregående utredning bilagda tablå följande: Amerikas Förenta stater, Danmark, Kanada, Schweiz, Storbritannien, Tyskland, Ungern och Österrike. Liknande förändringar lära på senare tider hafva genomförts äfven i Bosnien-Herzegowina, Egypten och Victoria. Enligt hvad för utskottet upplysts, hafva vidare till den världspostkongress, som är afsedd att hållas i Rom under loppet af nästkommande år, Danmark, Schweiz, Tyskland och Österrike framlagt förslag om höjande af den internationella viktsatsen från 15 till 20 gram.

Före år 1880 var äfven i Sverige viktenheten för vanliga inrikes bref något högre än 15 gram, nämligen 4 ort, motsvarande 17,00304 gram. Vid öfvergången till det metriskä systemet för mått och vikt nedsattes emellertid viktsatsen till nuvarande 15 gram i öfverensstämmelse med hvad som var föreskrifvet för befordran af bref till utlandet.

Då frågan om postverkets inkomster äfven berörts, har utskottet till upplysning i saken velat meddela följande uppgifter om postverkets såväl inkomster som utgifter under de senaste åren:

År	Inkomster kronor	Utgifter kronor
1892	7,787,351	7,305,372
1893	7,945,605	7,450,514
1894	8,273,600	7,620,583
1895	8,548,268	7,717,080
1896	9,035,371	8,016,794
1897	9,704,637	8,468,113
1898	10,310,473	9,390,901
1899	11,121,371	10,259,599
1900	11,883,965	11,218,386
1901	12,842,134	12,205,749
1902	14,007,635	13,138,068

För den händelse den nu föreslagna förändringen genomfördes, skulle, såsom redan är nämndt, postverkets inkomster minskas med ett belopp af i rundt tal 153,000 kronor. Sagda minskning synes emeller-

tid utskottet icke vara större, än att densamma icke kan komma att utöfva någon afsevärd inverkan på postverkets ekonomi; den torde äfven vara af ringa betydelse gentemot de fördelar, som af förändringen skulle beredas den stora allmänheten. Med de alltjämt ökade anspråken på ett godt och hållbart skrifpapper torde det nämligen ej sällan inträffa, att försändelse, innehållande endast ett ark, till följd af papperets och måhända äfven kuvertets tjockare beskaffenhet, något öfverskrider den fastställda viktsatsen, hvaraf följdén blir, att försändelsen träffas af dubbelt porto eller ock att emottagaren drabbas af det vida högre straffportot. Det torde ock ligga i sakens natur, att i bref ofta inneslutas andra handlingar, exempelvis en växel eller en räkning, samt att på grund häraf försändelsen blifver föremål för en högre viktsats, om också den fastställda gränsen endast i obetydlig mån öfverskridits. Utskottet har i detta sammanhang velat erinra, att på senare tider rätten att med allmänna posten insända besvärs- eller andra till offentliga myndigheter ställda handlingar väsentligen utsträckts och att, därest viktenheten höjdes, befodringsafgiften äfven i dessa fall komme att ställa sig billigare.

Den ifrågavarande förändringen är för öfrigt, såsom af den här ofvan lämnade redogörelsen framgår, genomförd i åtskilliga länder såväl utom som inom Europa, bland dessa senare särskildt i två af våra grannländer, nämligen Danmark och Tyskland; och har utskottet ansett sig så mycket hellre böra biträda motionärens förslag, som införandet af ifrågavarande högre viktsats i ännu ett land och detta i ett land med så utveckladt postväsen som Sverige bör kunna i sin mån bidraga till genomförandet af den på detta område ifrågasatta internationella reformen.

På grund af hvad sålunda anförts hemställer utskottet,

att Riksdagen, med bifall till herr Lindgrens förevarande motion, ville besluta, att viktsatsen för inrikes bref, som befodras för enkelt porto, skall höjas från 15 till 20 gram.

Stockholm den 16 februari 1904.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservation

af herrar *Cavalli, Trolle, Weinberg, Östberg, Tillberg, A. Hammarström, Petri, Beck-Friis* och *Walin*, hvilka ansett, att utskottets betänkande bort hafva följande lydelse:

»Enligt gällande allmänna poststadga — — — — —

— — — — —

1902 | 14,007,635 | 13,138,068 (se sid. 9).

Äfven om det belopp af omkring 153,300 kronor, hvartill i händelse af bifall till förslaget minskningen i postverkets inkomster beräknats komma att uppgå, icke kan anses vara större än att postverket för visso skulle kunna vidkännas en dylik nedsättning i inkomsterna, torde det i allt fall icke vara lämpligt att för närvarande, då utgifterna för såväl stats- som postverket ständigt växa, minska ifrågavarande inkomst-källa. Utskottet delar för öfrigt den af 1901 års Riksdags bevillningsutskott uttalade uppfattning, att den nu gällande viktgränsen, 15 gram, för bref, som beföras för enkelt porto, i allmänhet, såvidt utskottet känner, är fullt tillräcklig för vanlig korrespondens. Icke heller lär någon allmänna önskan om förändring af viktsatsen hafva försports. Härtill kommer, att, för den händelse höjning beslötes, svårigheter komme att uppstå med afseende på brefutväxlingen med andra länder än Norge och Danmark. För denna skulle nämligen en annan viktsats tillämpas än den, som vore föreskrifven för bref inom landet.

Vid sådant förhållande och då, enligt hvad ofvan sagts, vid en nästkommande år sammanträdande världspostkongress frågan om höjande af den internationella viktenheten ånyo torde komma att blifva före-

mål för behandling, har utskottet icke ansett sig för närvarande kunna biträda motionärens förslag.

Utskottet hemställer alltså,

att herr Lindgrens förevarande motion om ändring i gällande bestämmelser angående viktsatsen för inrikes bref icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.»

Herr *K. G. Karlsson* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.
